

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΔΖΙΚΩΝ

ΠΡΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Μετά τινας ημέρας ανοίγονται αἱ πύλαι τοῦ Κακουργοδικείου καὶ δέχονται τοὺς Δεκαεπτὰ ἐπὶ Θήβας νὰ μᾶς ἱστορήσωσι τὸ πῶς τὸ περίφημον Ταμείον τῶν Θηβῶν ἠμέλγητο τὰ χρυσᾶ του Ἑκατομμύρια.

Σᾶς δίδομεν μερικὰς προκαταρκτικὰς πληροφορίας.

Τὰ ὀνόματα τῶν κατηγορουμένων τὰ γνωρίζετε. Εἶναι τὸ ὄλον 12, καὶ τώρα μὲ τὸν θάνατον τοῦ κ. Μεγαπάνου ἔμειναν 11. Ἀρχονται ἀπὸ τὸν Θρασυβούλον Βελένδζαν καὶ καταλήγουν εἰς τὸν Ἰωάννην Τομαρόπουλον. Μεσολαβοῦν δὲ Γκορτσῆδες, Κετσάι, Δαγλαρίδαι, Μανιάται κλπ.

Ποῖος νομίζετε εἶναι ὁ πρῶτος κλητευθεὶς μάρτυς; Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης, πρωθυπουργός, κάτοικος Ἀθηνῶν.

Καὶ μετ' αὐτὸν οἱ κύριοι Νικόλαος Παπαμιχαλόπουλος, πρῶην ὑπουργός καὶ Σωτήριος Σωτηρόπουλος ὁμοίως.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας.

Φαντάζεσθε πλέον τὴν λύσσαν τοῦ Θρασυβούλου Βελένδζα ὅστις τοὺς ἤθελε συγκατηγορουμένους.

Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων. Ἐκεῖ εὐρίσχετε πρωθυπουργούς, βουλευτάς, ὑπαλλήλους, κτηματίας, ἐλληνογράπτας, ἐμπόρους, συνταξιούχους, φοιτητάς, τηλεγραφητάς, ὑπαλλήλους σιδηροδρόμου, ταγματάρχας, ὑποστρατήγους, ναυπηγούς, Πανδζάρας, ποιητάς καὶ δικαστάς.

Ποιητὴς εἶνε ὁ κ. Συνοδινός.

Ὅνόματα δικηγόρων ἐμάθομεν μέχρι τοῦδε τὰ ἐξῆς: τὸν κ. Τυπάλδον, τὸν κ. Κωστήν, τὸν κ. Μπουφίδην, τὸν κ. Κωνσταντινῶπουλον, τὸν κ. Σπ. Βλάχου. Δὲν θὰ λείψῃ βέβαια καὶ ὁ φίλος μας Παπαλεξανδρῆς.

— Διατί;

— Δὲν εἶχον ἀσφαλὲς μέρος νὰ τὸν βάλω, καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἴσως ὁ κύριος κόμης ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸ ταχύτερον τὸν γνῶριμόν του.

— Μὰ τὸν Θεόν... Θέλω νὰ εἶπω μὰ τὸν Διάβολον! δὲν εἶναι παράξενον, εἶπεν ὁ Μαῦρος, αὐτὸς ὁ κύριός μου ἔχει ἐνίοτε τὸσον ἀλλοκότους ἰδέας. Δυνατὸν νὰ εὐχαριστηθῇ ὅτι τὸν ἔφερες ἐδῶ. Ὑπάγω νὰ τοῦ τὸ εἶπω. Πῶς θὰ τοῦ φανῇ ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι του;!. . Ἄν τὸ πάρῃ ὅμως ἀνάποδα, τότε μυρίσου το, καὶ πάρε τὸ εὐρημά σου, καὶ φύγε, φύγε!

Ὁ Μαῦρος τότε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὡς προσελέχθη, καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Σανοῦτον τὰ ἀνωτέρω.

— Λοιπὸν ἤρατε τίποτε; ἤρωτησεν ἐξεληθὼν ὁ Σανοῦτος τὸν Σκιαχτην.

— Ναί, αὐθέντα, σήμερον τὸν ἐψάρευσα, ἀπῆντησεν ὁ Σκιαχτης.

— Καὶ εἶναι ὁ ἴδιος αὐτός;

— Ὁ κύριος κόμης θὰ κρίνῃ.

— Ποῦ τὸν ἔχεις βάλει;

— Τὸν ἔφερα μέχρι τῶν προθύρων τοῦ παλατιοῦ τοῦ κυρίου κόμητος, διότι ὑπέθεσα ὅτι ὁ κύριος κόμης ἐπεθύμει νὰ πληροφορηθῇ μὲ τὰ ἴδια του ὄμματα.

— Φέρετέ τον! Φέρετέ τον ἐδῶ!

Ὁ Σκιαχτης καὶ ὁ Μαῦρος κατέβησαν διὰ μίαν στιγμὴν καὶ ἐπληθύνθη μετ' ὀλίγον βασιπάζοντες πράγμα τι μακρὸν

Κρίμα μόνον ὅτι δὲν ἐξελέχθη αὐτοῖς εὐρυτέρα τῆς τοῦ Κακουργοδικείου πρὸς ἐκδίκασιν τοιαύτης ἐκθέσεως. Τὰς πρώτας ἡμέρας βεβαίως ἐκεῖ μέσα θὰ γίνῃ τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος. Δὲν ξεύρομεν ἐὰν θὰ ὑπάρχουν εἰσιτήρια. Ἀλλὰ καὶ θὰ ἐμποδισθῇ ὁ λαὸς ὁ θέλων αὐτοπροσώπως ν' ἀκούσῃ πῶς ληστεύονται τὰ χρήματά του;

Ῥεπόρτερ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐγινε πλέον τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τὸ πρῶτον ὅπερ ἀνταλλάσσουν ἀναμεταξύ των δύο συναντώμενοι εἶναι τό:

— Πῶς εἶναι;

Καὶ ἀναλόγως τῆς ἀπαντήσεως, φαιδρύνονται ἡ μελαγχολοῦσιν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς Παρασκευῆς ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς εὐρίσκεται εἰς τὴν ὀμιχλώδη ἐκείνην προανατολὴν τῆς ἀναρρώσεως, πρὸς ἣν οἱ Ἴατροὶ φέρονται μετὰ δεισιδαίμονος εὐλαβείας, φοβούμενοι μήπως τοὺς φύγῃ, μήπως διαλυθῇ καὶ πέσουν πάλιν εἰς τὴν νύκτα τῆς κρίσεως. Μὲ ἐκείνην τὴν φοβεράν δεινῶσιν τῆς Πέμπτης ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται αὐτὸς ἑαυτὸν ἀναρρώνοντα καὶ συντελεῖ πολὺ διὰ τῆς ψυχολογικῆς αὐτῆς θεραπείας εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς του. Εὐαρέστως λαμβάνει τὸν ζῶμόν, τὸν αἶνον, ὄλην τὴν βρυστὴν τονωτικὴν πανδαισίαν. Ἀκούει νὰ τῷ ἀναγινώσκωσιν ἐφημερίδας, συνομιλεῖ, ἀστειζέται μετὰ τῶν ἰα-

ἔως ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μέτρου καὶ σκεπασμένον μὲ θήνην.

Τὸ ἀπέθηκάν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ ἀπεκάλυψαν. . .

Ἦτο πτώμα ἀνθρώπου δύσμορφον, ἀγνώριστον καὶ σεσηπός. . .

Ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου οἰδημάτων καὶ χασμαδίων ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐξαχθῆ ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ εἶχε καταβρωθῆ ἐν μέρει ὑπὸ τῶν ἰχθύων.

Ὁ κόμης ἔκυψε καὶ παρετήρησε προσεκτικῶς. . .

Ὅσον καὶ ἂν ἐγνώριζέ τις τὸν ἀνθρωπὸν ζῶντα, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ πτώμα τοῦτο· διότι ἦτο ὅλως ἡλ-λοιωμένον. . .

— Αὐτὸς εἶναι! αὐτὸς εἶναι! ἔραξεν ὁ κόμης. Ἰδοὺ αἱ πληγαί, ὅπου τοῦ ἔδωκα εἰς τὸ στήθος.

Ὁ Μαῦρος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν. Παρετήρησεν ὅτι ὁ Σανοῦτος ἐν τῇ μέθῃ του, προέδιδε τὸ μυστικόν του εἰς χυδαῖον ἀνθρωπὸν, εἰς δὲν αὐτὸς, ὁ Μαῦρος, οὐδὲν ἤθελεν ἐμπιστευθῆ.

Ὅσον διὰ τὸν Σκιαχτην, ἐξέπεμψε ταχὺ καὶ ἀστραπιαῖον βλέμμα, δι' οὗ ἔδειξεν ὅτι ἐνόησε τί ἔλεγεν ὁ Σανοῦτος.

— Τοῦλάχιστον ἐγώ, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, γνωρίζω τὴν μαχαιριάν μου καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ γελασθῶ. Ἀλλ' εὐχαριστοῦμαι νὰ σ' ἔχω συνέντονον, κύριε Φλωριοχάφτη, καὶ θὰ ὤφελθῶ εἰς τὸ μέλλον.

— Φαίνεται ὅτι ὁ αὐθέντης μου τὰ ἔχασε, διενόηθη ὁ Μαῦρος· οὐδ' ὁ διάβολος εἴμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τίνας εἶναι αὐτὸ τὸ πτώμα.